

58
16. júní

Reglugjörð

um fjallskil í vesturhluta Þingeyjarsýslu.

I. Um afrjetti.

1. gr.

Suður-Þingeyjarsýsla, ásamt Kelduneshreppi í Norður-Þingeyjarsýslu, skiftist eftir landsháttum í 3 fjallskilafjelög þannig: Á öllu svæðinu milli Jökulsár og Skjálfafljóts sje eitt fjallskilafjelag; annað fjallskilafjelag sje á svæðinu vestan Skjálfafljóts og norðan Ljósavatnsskarð vestur í Fnjóskadal, norðan Skógalands yfir Vaðlaheiði að Veigastöðum á Svalbarðsströnd; hið þriðja fjallskilafjelag er á svæðinu vestan Skjálfafljóts ofan við Ljósavatnsskarð. Hvert fjallskilafjelag skiftist í deildir, eftir því, sem landi hagar, og fjöll og vatnsföll deila. Sýslunefndin ákveður takmörk deilda eftir tillögum hlutaðeigandi sveitarfjelaga.

2. gr.

Sýslunefndin í Suður-Þingeyjarsýslu hefir á hendi yfirstjórn allra fjallskilamálefna á fjallskilasvæðinu samkvæmt 30. gr. sveitarstjórnarlaganna 10. nóv. 1905, en hreppsnefndir hafa að öðru leyti alla stjórn og framkvæmd á fjallskilamálum deildanna. Breytingar, sem gerðar verða á reglugerðinni, skal bera undir sýslunefnd Norður-Þingeyjarsýslu til samþykkis að því er Kelduneshrepp snertir. — Nú heyrir ein deild til tveimur eða fleiri hreppum og kjósa þá hlutaðeigandi hreppsnefndir úr sínum flokki sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi

3. gr.

Alt land skiftist í öræfi, afrjetti og heimalönd. Það skulu vera afrjettir, sem að hafa verið. Sýslunefnd getur og tekið upp nýja afrjetti, ef nauðsyn ber til, eftir tillögum hreppsnefnda og með samþykki landeiganda.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá yfir þá afrjetti með tölu og ummerkjum, er hún hefir umsjón með, og skal rita hana í fjallskilabók hreppsins. Þessar skrár skulu allar sendar sýslunefnd, er sjer um, að þær sjeu allar innfærðar í eina bók.

4. gr.

Hreppsnefndirnar gangast fyrir því, hver í sínum hreppi, að gerð sje sveitarsamþykkt um það, hvort nota skuli heimalönd til upprekstrar fyrir geldfje eða lömb; skal í samþykktinni skýrt tekið fram, hver þau lönd sje, og tala þess fjár, er í þau má reka. Má enginn nota, nje leyfa öðrum að nota heimaland sitt til upprekstrar, nema það sje þannig heimilað með gildandi sveitarsamþykkt, staðfestri af sýslunefnd, ella tvígjaldi hann fjártolla grönnum þeim er lönd eiga að landi hans, og verður sekur að auki sem um gangnarof. — Nú liggja saman heimalönd hreppa, er menn vilja nota til upprekstrar, og skulu þá hlutaðeigandi hreppsnefndir gera sameiginlega samþykkt um notkun þeirra. Heimalönd þau, sem heimild er fyrir að nota til upprekstrar, skal skoða sem afrjett, að því er göngur snertir, enda sje þau notuð á þann hátt af fleirum en landeigendum sjálfum.

Allar samþykktir, sem nefndar eru í grein þessari, hvort sem þær eru eldri eða yngri en þessi reglugjörð, skulu sendar sýslunefnd til samþykta, áður en ár er liðið frá því, er 16. júní reglugerðin öðlast gildi.

5. gr.

Sauðfje, sem menn hafa í hólum, eyjum og afgirtum svæðum, skal undanskilið fjallskilum, ef það kemst eigi þaðan hjálparlaust, að álitu hlutaðeigandi hreppsnefndar.

6. gr.

Alt sauðfje, nema kvíær þær, sem nytkaðar eru, eða það fje, sem menn hafa í hólum, eyjum og afgirtum svæðum (sbr. 5. gr.) skal reka í afrjetti, eða þau heimalönd, sem notuð eru sem afrjettir (sbr. 4. gr.). Verður hver, sem eigi hlýðnast þessu, sekur sem um gangnarof, og gjaldi grönnum sínum skaðabætur að auki, eftir óvilhallra manna mati. Alt fullorðið geldfje skal á afrjett komið, þá er 8 vikur eru af sumri, nema ótíð og gróðurleysi banni; en lömb og dilkær viku eftir fráfarur. Reka skal í miðjan afrjett, nema afrjettareigandi eða hreppsnefnd hafi öðruvísi mælt fyrir.

7. gr.

Nú gengur fje á sumrum úr afrjettum og í búfjárhaga manna. Er þá rjett, að búendur þeir, er lönd eiga að afrjetti, kveðji granna sína, þá er næstir búa, til að hreinsa land með sjer og reka fjeð aftur í afrjetti. Svo skulu þeir haga hreinsun og rekstri, að fjenu verði eigi mein að, ella varðar það sektum sem fyrir gangnarof, nema meiru varði eftir almennum hegningarlögum.

8. gr.

Rjett er þeim, sem líður usla og ágang af afrjettarfje, að kæra það fyrir sýslunefnd, enda hafi hann eigi náð samkomulagi við umráðamann afrjettar, og leggur þá sýslunefnd fullnaðarúrskurð á málið.

9. gr.

Nú eiga tveir eða fleiri menn afrjett saman, og skiftast þá afrjettartollar milli þeirra, eftir tiltölu hvers eins í afrjetti, þó einn leyfi upprekstur frekar en aðrir.

10. gr.

Heimilt er hreppsnefnd að gera ákvörðun um, hve margt sauðfje má reka á hvern afrjett, sem heyrir undir stjórn hennar, og eigi má eigandi eða umráðamaður afrjettar taka hross eða sauðfje í afrjett af mönnum, er heimili eiga utan hrepps þess, er afrjetturinn liggur í, nema með samþykki hlutaðeigandi hreppsnefndar. Sje eigandi eða umráðamaður afrjettar óánægður með ákvörðun hreppsnefndar, getur hann skotið máli sínu til sýslunefndar er leggur fullnaðarúrskurð á málið.

Sú hreppsnefnd, er telur of margt fje rekið í aðliggjandi utansveitarafrjett, getur og skotið því atriði til fullnaðarúrskurðar sýslunefndar, náist ekki samkomulag við umráðamann afrjettarins.

II. Um fjárrjettir.

11. gr.

Fjárrjettir skiftast í aðalrjettir og aukarjettir. Aðalrjettir eru nú: Tungurjett og

58 Lokastaðarjett í Fnjóskadal, Gljúfrárrjett í Höfðahverfi, Fellsrjett í Kinn, Litlutungurjett og 16. júní Viðirkersrjett í Bárðardal, Gautlandarjett og Reykjahlíðarrjett í Mývatnssveit, Hraunrjett í Aðaldal, Tröllarjett á Tjörnesi, Fjallarjett og Höfðarjett í Kelduhverfi. Auk þessa er heimil að að byggja nýja fjárrjett á Miðvíkurskarði eða þar í nánd og má þá rjetta þar daginn eftir Lokastaðarjettardag.

Hver aukarjett heyrir undir einhverja aðalrjett. A aukarjettum skal rjetta fyr en á aðalrjett þeirri er aukarjettin heyrir undir, enda gangi úrtýningsfje þaðan til aðalrjetta og dragist þar upp.

Sýslunefnd semur skrá yfir allar fjárrjettir í sýslufjelaginu. Skal þar fram tekið, hverja afrjetti og heimalönd ganga skal að hverri rjett, og hverja daga þar skal rjetta. Skrá þessa skal síðan rita í fjallskilabók hvers hrepps.

12. gr.

Skyldir eru allir fjáreigendur, er sókn eiga að fjárrjett, að halda henni við, og byggja að nýju, ef þörf er á. Skulu þeir leggja þar til skylduvinnu eftir niðurjöfnun hreppsnefndar, þegar um rjettarbyggingar eða stærri aðgerðir er að ræða, en smáa aðgerðir lætur hreppsnefndin framkvæma, og jafnar þeim kostnaði niður á fjáreigendur ásamt fjallskilunum. Hver fjáreigandi er skyldur til að sjá sjer sjálfur fyrir dilkrúmi við þá rjett, er hann á sókn að, handa öllu því fje, er hann á á afrjetti. Sama gildir um þær fjallskiladeildir, er von eiga fjár á rjettinni. Nú á maður sóku að tveim rjettum, og er hann skyldur að eiga dilkrúm á báðum. Hver sem eigi vinnur þá skylduvinnu að fjárrjett, er á hann skiftist, eða vanrækir að hafa þar nægilegt dilkrúm fyrir fje sitt, verður sekur sem um gangnarof. Svo má og hreppsnefnd láta vinna verk það, er honum bar að vinna á hans kostnað. Lokið skal aðgerð rjettar og dilka degi fyrir fyrsta rjettardag haust hvert.

13. gr.

Nú þykir þörf að fjölga fjárrjettum, eða færa gamla rjett á annan hentari stað, og skal þá hreppsnefnd sú, er hlut á að máli, bera málefnið undir atkvæði búenda í hreppnum, á almennum fundi. Sje um aukarjett að ræða, ræður meiri hluti atkvæða málinu til fullnádarykta, en um aðalrjett þarf samþykki sýslunefndar til þess ákvörðunin sje gild.

III. Um smölun til rúnings og fráfærna.

14. gr.

Allir þeir, sem jörð hafa til ábúðar, eru skyldir til að smala heimalönd sín á vorin, eftir því sem hreppsnefnd ákveður.

15. gr.

Hreppsnefnd hefur heimild til að skipa fyrir um smölun geldfjár á vorin til rúnings, þegar hentugast þykir. Ef þörf gerist, má hún láta göngur fara fram í afrjettum og heimalöndum eyðjarða; hið sama gildir um smölun á ám til fráfærna. Innansveitarfje, sem kemur fyrir við vorsmölun, skal reka bæja á milli eftir sömu reglum og haustrekstra. Utansveitarfje, sem kemur fyrir við rúning, eða eftir rúning, er finnandi skyldur að rýja ef unt er, og einnig marka unglömb; skal hann gera eigendum aðvart um ullina, og gera grein fyrir merking á lömbum. Fyrir ómak sitt ber honum borgun: Fyrir að rýja kind 50 aurar, og fyrir að marka lamb 50 aurar, nema öðruvísi sje umsamið.

IV. Um göngur og rjettun.

16. gr.

Hver fjáreigandi, sem á sauðkindur, geitfje eða hross á afrjetti, er skyldur að gera fjallskil á þann hátt, sem hreppsnefnd ákveður, en skyldur er hver húsráðandi að inna fjallskilin af hendi fyrir heimamenn. Enginn er undanþeginn almennri fjallskilaskyldu, þótt hann hafi slept geldfje sínu í heimalönd, annaðhvort í óleyfi eða samkvæmt 4. gr.

Taki afrjettareigandi utansveitar fjenað í óleyfi á afrjett, getur hreppsnefnd átt að gang að honum með fjallskil fyrir þann fjenað.

17. gr.

Skifta skal hreppsnefnd afrjettum þeim, sem hún hefir yfir að ráða, í leitir, og kveða á um, hve marga menn þarf í leit hverja, svo og til annara fjárrjetta, er sækja þarf fje að. Skrá um þetta skal rita í fjallskilabókina.

18. gr.

A vor hreppamóti ár hvert, skal hreppsnefndin, þá er framtal er tekið, rita upp fjártölu framteljanda, og er þeim jafnframt skylt að skýra hreppsnefndinni frá, hvaða afrjett þeir nota það ár. Hreppsnefnd er skyld að semja skýrslu um fjártölu þeirra hreppsúa, er reka á utansveitarafrejtti, og senda skýrslu þessa hlutaðeigandi hreppsnefnd, eigi síðar en mánuði fyrir göngur.

Hreppsnefnd ákveður, hve mikið hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna, með hliðsjón af fjártölu hvers eins, eftir því, sem næst verður komist.

Nú nota fjáreigendur utansýslu, afrjett í einhverri fjallskiladeild sýslunnar; eru þeir þá skyldir að gefa hlutaðeigandi hreppsnefnd skýrslu um tölu fjár þess, er þeir eiga á afrjettinni, um leið og þeir reka fje sitt á afrjett, enda er þeim í öllu skylt að hlíta ákvæðum þessarar reglugerðar.

19. gr.

Nú er eigi svo mikill mannaflí til, að einhver afrjettur verði hreinsaður til hlítar af þeim er hann nota, og er þá rjett að það fjallskilafjelag, er afrjetturinn liggur í, leggi hæfilegan styrk til fjallskila á þeim afrjetti. Synji hlutaðeigandi um þann styrk, eða verði ágreiningur um, hve mikill hann skuli vera, heyrir það undir úrskurð sýslunefndar.

20. gr.

Nú vanrækir einhver að gera þau fjallskil, sem á hann hafa skifst, og er honum það sjálfrátt, eða leggur ógildan mann til fjallskila, þá er það gangnarof og varðar 10—30 króna fjebótum, er renna í fjallskilasjóð hreppsins. Sje brotið ítrekað, tvöfaldast sektirnar í hvert skifti; þó mega þær aldrei verða hærri en 200 krónur. Auk þess greiðir sá, er brýtur, slíkar skaðabætur, er samsvari fjallskilum þeim, er hann hefir vanrækt. Rjett er og að leitarforingi eða hreppsnefnd fái mann til að gera fjallskil í stað þess, sem gangnarof gerði á hans kostnád, og falla þá skaðabætur niður. Sama gildir og um þann, er lögmæt forföll hefir.

16. júní

Hæfan gangnamaun skal álíta þann, er leitarforingi og minst helmingur leitarmanna tekur gildan, þó aldrei yngri mann en 14 ára. Nú verður einhver leitarmaður sannur að óhlýðni, hirðuleysi eða handvömm, sem honum sjálfum er um að kenna, þá skal svo álíta, sem enginn hafi verið lagður til fjallskila í það sinni, og varðar það sektum og skaðabótum, sem fyrir gangnarof. — Nú er leitarmaður eigi talinn fullgildur, en þó eigi heim sendur, og reiknast honum þá kaup eftir mati leitarforingja og hreppsnefndar.

22. gr.

Það skal vera aðalregla, að gera þrennu fjallskil haust hvert; þó skal hreppsnefnd heimilt með samþykki sveitarmanna, að skipa fyrir um fleiri eða færri fjallskil, eftir því, sem henta þykir á hverjum stað og í hvert skifti. Nú kemur óveður þegar gangnamenn eru á stað komnir, og göngur byrjaðar, svo að þær verða að litlu gagni eða engu, og er þá komið undir hlutaðeigandi hreppsnefnd, hvort hún álitur að nokkrar göngur hafi verið gerðar í það sinni. —

23. gr.

Fyrstu haustgöngur skulu byrja 15. september ár hvert og verða þá fyrstu rjettardagar á aðalrjettum:

Gljúfrarrjett, Fellsrjett, Litlutungurjett, Tröllarjett og Fjallarjett 16. september.

Lakastadarjett, Viðirkersrjett, Reykjahlíðarrjett og Höfðarjett 17. september.

Hraunsrjett, Gautlandarjett og Tungurjett 18. september.

Aðrar göngur skulu byrja 7 dögum síðar en fyrstu göngur (22. sept), og þriðju göngur 8 dögum seinna (30. september).

24. gr.

Hreppsnefnd skal birta með umburðarbrjefi, er berist sem þingboð um hreppinu, nokkrn á undan fjallskilum, hvað hver fjáreigandi skal leggja til fjallskilanna; sje þar tekið fram, hvornig göngum skuli hagað í hvert skifti, tilnefndir leitarforingjar og þeir menn, sem sendir eru á aðrar fjárrjettir.

Hreppsnefndiu hefir umsjón með rjettun fjárins og sundurdrætti. Rjett er að hún kveðji sjer til aðstoðar á rjettinni, svo marga menn, sem þarf til þess, að sundurdráttur fjárins gangi greiðlega. Allskonar óhlýðni og þrjótka gegn skipunum rjettarstjóra, varðar sektum, sem fyrir gangnarof.

Störf þau, sem upp eru talin í þessari grein, má hreppsnefnd fela einum eða fleiri mönnum til framkvæmda.

25. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að hafa svo marga menn á þeirri fjárrjett, sem hann á sókn að, sem með þarf til þess, að fje hans verði dregið svo greiðlega, sem rjettarstjóri mælir fyrir. Skal að minsta kosti einn maður vera kominn til rjettar frá hverjum fjáreiganda, þá rjettað er, og sundurdráttur byrjar, enda má enginn reka fje frá rjettinni fyrri en honum er lokið, nema rjettarstjóri leyfi.

26. gr.

58

16. júní

Leitarforingjar skipa fyrir um, hvernig göngum skal haga í hverri leit. Þeir sjá svo um, sem unt er, að hver einstakur gangnamaður leysi hlutverk sitt vel af hendi, og að fjárföfnin sje rekin með reglu til rjettar og í tækan tíma. Svo hafa þeir og umsjón með geymslu fjárfins þar til rjettarstjóri tekur við því. Eru gangnamenn skyldir að hlýða leitarforingja, og varðar sektum sem fyrir gangnarof, ef útaf er brugðið.

27. gr.

Heimilt er hreppsnefnd, ef þörf krefur, að jafna niður á alla fjáreigendur í hreppnum auk þeirrar skylduvinnu til fjall-leita sem ræðir um í 16. gr. alt að þriggja ára gjaldi á hverja kind. Gjald þetta innheimtir hreppsnefndin, og er eindagi þess 31. desember.

Sje þessi heimild notuð, skal stofna fjallskilasjóð fyrir hreppinn, sem gjaldið rennur í. Heimilt er og að í hann renni eftirstöðvar af skylduvinnu til fjallskila sem ekki hafa unnist. Sjóð þennan geymir hreppsnefnd, ábyrgist hann og ávaxtar.

Nú nota utansýslu-fjáreigendur afrjett í einhverri fjallskiladeild sýslunnar, og er þá hlutaðeigandi hreppsnefnd heimilt að leggja alt að þriggja ára gjald til fjallskilasjóðs á hverja kind er þeir eiga á afrjettinum.

28. gr.

Tekjum fjallskilasjóðs má aðeins verja til að standa straum af fjallskilakostnaði, sem eigi verður auðveldlega inntur af höndum með skylduvinnu, svo sem til að borga aukaleitir, öræfaleitir eftirleitagjald fyrir fjáreigendur í hreppnum og utansýslu fjáreigendur þegar svo stendur á, sem segir í 27. gr. o. fl.

Hreppsnefnd semur og sendir sýslunefnd í janúar ár hvert reikning um tækjur og gjöld fjallskilasjóðs.

29. gr.

Þyki einhverjum sjer gerð of mikil fjallskil, hefir hann rjett á að kæra það fyrir hreppsnefnd, er leggur úrskurð á kæru hans. Úrskurði hreppsnefndar má skjóta til sýslunefndar. Enginn getur, með því að kæra, skotið sjer undan, að inna af hendi þau fjallskil, er honum voru gerð.

V. Um hreinsun heimalanda.

30. gr.

Hver búandi er skyldur að hreinsa heimaland sitt á hverju hausti um leið og fyrstu og önnur fjallskil fara fram. Skipar hreppsnefnd fyrir um rekstur þess fjár til rjetta, sem fyrir kemur í heimalöndum, eða sjer um rjettun þess, ef það er rjettað á aukarjettum. Heimilt er og hreppsnefnd að skipa fyrir um almenna hreinsun heimalanda að öðru leyti á hausti hverju, þegar henni þykir nauðsyn til bera.

31. gr.

Nú liggja heimalönd tveggja eða fleiri hreppa saman, og skulu hlutaðeigandi hreppsnefndir gera samþykkt um, hvernig hreinsuninni skal haga á því svæði, er lönd hreppa ná saman. Sama gildir og um smölun til rúnings og fráferna. Greini hreppsnefndir á um þetta, skal sýslunefnd skera úr. Óhlýðni gegn skipunum hreppsnefnda um hreinsun heimalanda, og hverskonar vanræksla í því efni, varðar sektum, sem fyrir gangnarof.

58

16. júní

Hver maður er skyldur að hirða fje það, er finst í heimalöndum eftir að hinni almennu hreinsun er lokið, og reka til næsta bæjar þá leið, er það á að ganga. Nú kemur fjárrekstur til manns frá næsta bæ, og er hann skyldur að reka hann tafarlaust áfram rjetta leið, nema kveld sje komið eða óveður svo að eigi sje fært. Skal þá beita fjenu eða gefa hey ella, uns fært er að reka. Hver sem sleppir fjárrekstri, verður sekur sem um gangnarof.

32. gr.

VI. Um eftirleitir.

33. gr.

Þá er fjallskilum er að fullu lokið, má hreppsnefnd leyfa eftirleit á afrjetti, annaðhvort fyrir umsamda borgun eða á kostnað leitarmanna sjálfra.

34. gr.

Nú finnur maður óheimt fje á afrjetti, og ber honum þá borgun fyrir það þannig:

Fyrir lamb hvert	kr. 7,00
— veturgamla kind	— 9,00
— dilká með dilki	— 13,00
— dilká með 2 dilkum	— 16,00
— dilká dilklausa eða mylka	— 8,00
— gelda á	— 12,00
— sauð 2ja vetra og eldri	— 12,00
— hrút 2ja vetra og eldri	— 14,00

Borgun fyrir eftirleitarfje greiðist úr fjallskilaejóði, þar sem hann er, en ella af eiganda fjárins.

Fyrir áður heimt fje, sem finst í löglegri eftirleit, skal eigandi borga kr. 2,50 fyrir hverja kind, á hvaða aldri sem er.

Fyrir óheimt fje, sem finst í heimalöndum eða við smölun fjár, þótt í afrjett sje, eftir að fjallskilum er lokið, er eigi skylt að greiða fundarlaun.

35. gr.

Fjárleitir á öræfi, sem ekki geta talist til nokkurra afrjetta, skulu gerðar eftir sömu reglum sem eftirleitir, en heimilt er að þær fari fram samtímis fjallskilum.

VII. Um fjármörk.

36. gr.

Hver maður skal einkenna fje sitt með glöggu marki á eyrum, en ef soramarkað er, þá með brennimarki á hornum eða klaufum.

Skrúð og brögð á eyrum, eru auðkenni en eigi fjármörk.

Yngri menn en 14 ára mega ekki taka upp fjármörk nje nota. Enginn má eiga nje nota nema eitt fjármark. Þó ganga þessi ákvæði eigi í gildi fyrri en við næstu endurprentun markaskrár sýslunnar. Um markrjettindi fer sem í lögum er ákvæðið.

Hver fjárelgandi er skyldur að auðkenna fje sitt á vinstra horni með þessum sveita-
brennimörkum:

58
16. júní

í Keldunesshreppi	p 1
- Tjörnesshreppi	p 2
- Húsavíkurhreppi	p 2
- Aðaldælahreppi	p 3
- Reykdælahreppi	p 3
- Skútustaðahreppi	p 4
- Bárðdælahreppi	p 5
- Ljósavatnshreppi	p 5
- Hálsahreppi	p 6
- Flateyjarhreppi	p 6
- Grýtubakkahreppi	p 7
- Svalbarðsstrandahreppi	p 8

37. gr.

Öl fjármörk sýslunnar skal rita í eina skrá er sýslunefnd semur, og skal prenta hana svo oft, er sýslunefnd álitur þurfi, og útbýta meðal búenda í sýslufjelaginu.

Hver búandi er skyldur að geyma markaskrána meðal þeirra heimildarskjala er fylgja býli hans, og skila næsta ábúanda þá er hann flytur af jörðunni.

Vilji menn nota mörk, er eigi standa í markaskránni, skulu þeir birta markið í Lög-
birtingablaðinu, og auk þess senda lýsingu af því til hreppsnefnda í þeim hreppum, þar sem helst er von fjársamgangna.

VIII. Um óskilafje.

38. gr.

Óskilafje, sem ekki finnast eigendur að, skal hreppsnefnd hirða, og senda lýsingu af því í næstu sveitir. Það fje, sem óútgengið er á hausthreppamóti seljist við uppboð af hlut-
aðeigandi hreppstjóra.

Auglýsingu um fje, sem þannig er selt, sendir hreppstjóri oddvita sýslunefndar til
auglýsingar í Lögbirtingablaðinu, ásamt auglýsingargjaldinu.

Rjettarstjóri annast um, að öll ómörkuð lömb, sem koma fyrir í rjettnm, sje dregin
í sjerstakan dilk, þar sem eigi er annað fje, og mönnum gefinn kostur á, að láta lambsmæður
helga sjer lömbin.

Þeir ómerkingar, sem elgi spyrjast upp, seljast sem óskilafje.

IX. Um fjárrekstra.

39. gr.

Þegar sauðfje er rekið er um hjeraðið, skal þess gætt, að rekstri hverjum fylgi nægl-
lega margir og duglegir rekstrarmenn, svo og, að sem minstur bagi verði að, fyrir þá, er lönd
eiga, sem um er rekið, eða í er áð. Eigi má leggja upp með slíka rekstra að morgni fyrri en
markljóst er orðið, og eigi halda áfram að kveldi eftir að fer að skyggja, nema brýn nauð-
syn beri til.

58 Rekstrarmönnum ber að gæta þess vandlega, að annað fje lendi eigi saman við rekstur-
16. júní inn, en verði það, skulu þeir, þegar er þeir verða þess varir draga það fje úr rekstrinum, og
annast um að það komist í áttthaga sína eigendum kostnaðarlaust.

Skaða, sem hlýst af því, að útaf þessu er brugðið, ber eiganda eða umsjónarmanni
rekstursins að greiða eiganda fjárins, en sannist það, að skaðinn stafi af skeytingarleysi reksti-
armanna, skal hann auk þess sæta sektum.

X. Almennar ákvarðanir.

40. gr.

Hver hreppsnefnd haldi sjerskilda fjallskilabók. Skal í hara rita skrár þær, sem um
er getið í reglugjörð þessari og allar þær ákvarðanir sem hreppsnefnd gerir um fjallskila mál-
efni. Oddviti sýslunefndar getur heimtað endurrit úr fjallskilabókinni hvenær sem þarf.

41. gr.

Með brot gegn ákvörðunum reglugerðar þessarar, skal fara sem almenn lögreglumál
sbr. lög 22. mars 1890.

42. gr.

Með reglugjörð þessari, sem öðlast gildi 1. september 1920 er úr gildi numin reglu-
gjörð um fjallskil í vesturhluta Þingeyjarsýslu frá 6. júní 1913.

Reglugjörð þessi, sem sýslunefnd Suður-Þingeyjarsýslu hefir samið og samþykkt og Norður-
Þingeyjarsýsla einnig samþykkt, að því er Keldunesshrepp snertir, samkvæmt 71. gr. sveitarstjórn-
arlaganna staðfestist hjermeð til að öðlast gildi 1. september 1920.

Atvinnu- og samgöngumáladeild stjórnarráðsins, 16. júní 1920.

Í fjarveru ráðherrans

Óddur Þermannsson.

Vígfús Einarsson.